

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
 SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
 45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugăciune pentru călătorie binecuvântată

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, Cela ce ești Calea, Adevărul și Viața, și ai călătorit împreună cu sluga Ta, Iosif, precum și cu cei doi ucenici care au mers la Emaus. Însuți Stăpâne, călătorește și cu mine, robul Tău, binecuvântând călătoria mea. Trimite-mi mie înger păzitor, precum lui Tobie, să-mi fie povățuitor și să mă ferească nevătămat de toată întâmplarea cea rea, astfel cu pace, sănătate și cu bună sporire, să mă întorc întru ale mele și toată viața mea să preamăresc prea cinstit și de mare cuviință numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN PERIOADA 11 - 17 IUNIE

Miercuri 13 IUNIE:	
ACATISTUL SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL	6.30 PM
Vineri 15 IUNIE:	
ACATISTUL SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL	6.30 PM
Sâmbătă 16 IUNIE:	
UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE SI PARASTAS	8.30 AM
Duminică 17 IUNIE:	
UTRENIE SI SFÂNTA LITURGHIE	8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
 917 592 2571 - mobil

Duminica a 2-a dupa Rusalii (a Sfantilor Români)

In vremea aceea, pe când Iisus umbla pe lângă Marea Galileei, a văzut pe doi frați: pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari; și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El. Și, de acolo mergând mai departe, a văzut pe alți doi frați: pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele, și i-a chemat. Iar ei, îndată lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor. *Matei 4, 18-23*

ALINTUL

1) Alintul în iconografia creștină bizantină. 2) Etapele copilăriei în Antichitate și modernitate. 3) Alintul în educație. 4) De la ce vîrstă nu mai alintăm copilul. 5) Trecerea de la vîrsta alintului la adolescență se face treptat. În nici o cultură din lume copilul nu ocupă un loc atît de important ca în creștinism; toată iconografia noastră e plină de copii. Cele mai răspîndite icoane ortodoxe sînt cele în care Maica Domnului își tine obrazul lipit de obrazul Pruncului. Scena intrării Domnului în Ierusalim are în prim-plan copiii care aștern în calea Mîntuitorului cămăși și ramuri de finic. Sinaxarul ortodox este plin de sfinți mucenici copii, în acest fel milioane de creștini adulți se roagă sfinților copii, cerînd ajutor și mijlocire către Dumnezeu. Credința că pruncii au descoperirea deplină a lui Dumnezeu este exprimată și de către Prorocul David: „Din gura pruncilor și a celor ce sug Ți-ai săvîrșit laudă.” În sfîrșit, Apostolul Pavel ne îndeamnă să fim precum copiii și însuși Hristos ne avertizează că, dacă nu vom fi precum copiii, nu vom intra în Împărăția cerurilor.

Astfel, tradiția biblică și întreaga istorie milenară a creștinismului prezintă cea mai caldă relație dintre părinți și copii, în care imaginea Pruncului sugînd la sin și a Mamei care își lipește obrazul de obrazul Lui sau îi sărută mînuța, sînt imagini milenare, întipărite prin iconografia din întreaga lume, de la Roma pînă în adîncul Rusiei medievale. Putem afirma cu toată certitudinea că tandrețea și alintul curat pe care îl arată părinții față de copiii lor sînt expresii de netăgăduit ale creștinismului.

Scenele de scaldare a pruncului sau înfășatul sînt prezente peste tot. Pruncii sînt reprezentați în toată zbenguiala lor, fie în brațele părinților, fie jucîndu-se cu animale. Din sutele de mii de reprezentări ale scenelor de tandrețe dintre părinți și copii păstrate pînă la noi, precum și din iconografia creștin-orientală, reiese că alintul pruncilor era văzut ca ceva firesc. Nu toate culturile își alintau pruncii. Atît la greci, la chinezi, dar și pînă tîrziu în toată Europa, familiile regale și aristocrația practicau angajarea bonelor și a educatorilor încă din fragedă pruncie. Este un adevăr istoric ușor de susținut: creștinii de peste tot și din toate timpurile își pupau copiii, îi alintau și îi duceau pe brațe.

Alintul făcea parte din arsenalul pedagogic predat de însuși patriarhul Constantinopolului (patriarhul ecumenic sau mondial) încă din veacul al IV-lea „trebuie să îi dăm multe sărutări pruncului) și sa-l strîngem la piept, ca să îi arătăm marea noastră dragoste”.

Tradiția biblică și cea bisericească face diferență între prunc și copil sau tânăr. Pruncii sînt copiii de pînă la șapte ani. Copilul este oarecum corespondentul adolescentului de azi, doar că vîrsta sa nu este

cuprinsă între 10 și 18 ani, ci între 7 și 14 ani, cînd copiii terminau școala. La 21 de ani Alexandru Macedon cîștiga războaie, iar tînărul David avea 16 ani cînd l-a înfruntat pe cel mai temut ostaș al timpului - uriașul Goliat. Dacă la 16 ani David s-a luptat cu Goliat, trebuie să deducem că mărturiile pe care le face în psalmi despre leii pe care îi sugruma cu mîinile goale în perioada pe cînd păștea oile tatălui său sînt anterioare acestei vîrste. Aceste detalii sînt importante pentru a înțelege diferențele de abordare pedagogică a vîrstelor atunci și acum. Dacă pe atunci copiii de 7 ani călăreau și trăgeau cu arcul din galopul calului, acum mulți dintre ei nu se pot juca nici cu cubulețele dacă nu este mama în preajma. Într-un anume fel, copilăria, în sensul pe care îl atribuim astăzi acestui cuvînt, se termina la vîrsta de șapte ani, cînd copilul era dat la școli, fie la antrenamentele care pregăteau viitori ostași, fie la deprinderea unei meserii.

Dacă la vîrsta de șapte ani copilul era pregătit pentru o viață responsabilă și independentă, care presupunea desprinderea de casă pe perioada învățăturii, trebuie să admitem că el era pregătit fizic și psihic de către părinții săi pentru acest moment, lată de ce credem că perioada alinturilor și a drăgălăseniilor care reies din iconografia, iconografia și mărturiile scriitorilor creștini timpurii, ar trebui să o atribuim vîrstei de pînă la 3 ani. După această vîrstă copilul trebuie luat tot mai rar în brațe și într-o altă formă decît pruncul sugar, adică va trebui să educăm în el simțul propriei demnități, așa încît poziția corpului său pe genunchii mamei sau ai tatălui să fie una adecvată vîrstei sale.

Iconografia ortodoxă are în acest sens icoanele Maicii Domnului Hodighitria, în care Copilul Hristos este înfățișat în poziție de suveran pe genunchii Maicii Sale sfinte, la vîrsta de 12 ani.

Alintul, fiind o manifestare a limbajului trupului, se retrage în mod firesc din pedagogia iubirii pe măsură ce copilul dezvoltă capacitatea de comunicare verbală și de idei.

Rămînerea în zona firescului, respectînd nevoile fiecărei vîrste, este secretul echilibrului și armoniei relațiilor dintre părinți și copii. Imi amintesc că de pe la vîrsta de șapte ani nu mai suportam ca mama să-mi așeze părul sau să-mi potrivească gulerul în public - gesturi care mai înainte mă făceau să mă simt iubit și îngrijit au început brusc să mă irite deoarece mă făceau să mă simt inadecvat - puteam și singur să-mi aranjez părul și gulerul cămășii.

Dacă veți respecta cu grijă aceste remarci verificate de mii de ani de educație creștină, veți vedea că nici alintul timpuriu nu strică copilul și nici dispariția lui treptată nu se face cu durere, totul își are vremea sa sub cer și orice lucru e bun dacă e făcut la timpul potrivit.

Parintele Savatie Bastovoi